

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סגן ישראל (איזידור) זיגלשטיין ז"ל

בן פרידה ויצחק

נולד בנאסאוד, רומניה

בתאריך י"ט בחשוון תש"ז, 13/11/1946

התגורר בירושלים

התגייס בספטמבר 1965

שרת בחיל השריון

נפל בעת מילוי תפקידו בשרותו

י"ד בתשרי תשל"ד, 10/10/1973

נקבר בהר הרצל

אזור: ה חלקה: 2 שורה: 2 קבר: 9

הותיר אחריו הורים, אחות, אישה, בן ובן שנולד לאחר נופלו

בן 27 בנופלו

קורות חיים

ישראל-גרשון (איזידור-שוי), בן פרידה ויצחק (איזק), מניצולי השואה, נולד ביום י"ט בחשוון תש"ז (13.11.1946) בנאסאוד שברומניה, ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1963. תחילה למד בעיר הולדתו, וכשהתיישבה המשפחה בירושלים, למד באולפן, בבית-הספר "מעלה". ישראל היה תלמיד מצטיין, שאהב ללמוד, לקרוא, להעמיק ולהבין את אשר קרא. את האהבה העזה ללמידה ולרכישת ידע ניסה גם להקנות לזולתו. בבית-הספר בעיר הולדתו היה תלמיד מצטיין, וזכה במקום הראשון בתחרויות האזוריות במתימטיקה ובאולימפיאדה של ידע בהיסטוריה. למן ימיו הראשונים בארץ התמסר ללימודי העברית ולאחר חמישה חודשים שלט היטב בשפה. מנהל האולפן כתב עליו: "ישראל היה בחור מוכשר מאוד,

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

בעל 'ראש פתוח' ורצון כביר ללימודים. הוא חי את החיים בעוצמה בלתי-רגילה. הוא היה עמוד התווך של החברה באולפן ובכל מסיבה, בכל אירוע, בלט בכושרו לרכז סביבו את כולם". מנהל בית-הספר העיד על כשרונותיו המעולים ועל אופיו הטוב: "הוא היה נוח למוריו, עליו ושמח מטבעו והסביר פנים לכל אדם. כולנו ידענו שעתיד ישראל לעשות חיל במדע, וכי יוכיח, שהוא פרי הילולים של החינוך שקיבל בביתו, וכי בהבנתו המהירה והעמוקה יהיה לאחד הסטודנטים הטובים ביותר בתחום המדעים המדויקים. ואמנם לא נתאכזבנו. ישראל, בעל האופי החזק, לא הלך שולל אחר רוח הזמן ונשאר נאמן למסורת בית הוריו, עד שדת ומדע נתאחדו בו איחוד הרמוני".

ישראל גויס לצה"ל בתחילת ספטמבר 1965 והוצב לחיל השריון. לאחר הטירונות השתלם בקורס מקצועות טנק "סנטוריון", בקורס מפקדי טנקים, בקורס קצינים ובקורס קציני שריון. הוא היה קצין טוב ומילא את תפקידיו ביעילות ובהצלחה מרובה. מפקדיו כתבו עליו בחוות דעתם: "יש בו יכולת שליטה על אנשיו, יחס מסור ואחראי לפקודיו. יש לו כושר הדרכה והסברה, תפיסה טקטית טובה וכושר התמצאות. הוא ממושמע מאוד ונאמן, שקט, בעל רצון ובעל תושייה. קצין נמרץ, אמיץ, נכון לקרב ובעל שיקול דעת רב". מעודו לא התאונן על חיי הצבא הקשים. גם כשיצא לסיורים המעייפים ידע להפיג את עייפותו בהתבוננות בנופים שסביבו - בטבע, בחי ובדומם. בייחוד אהב את הניווטים בלילות החשוכים. על חלקו במלחמה בשנת 1967 הוענק לו אות "מלחמת ששת הימים". פעמים אחדות, במרוצת שירותו הסדיר, נדחה שירותו כדי לאפשר לו ללמוד באוניברסיטה.

אחרי השחרור משירות סדיר המשיך ישראל-גרשון בלימודיו באוניברסיטה העברית, בחוגים למתימטיקה ולפיסיקה, וקיבל תואר מוסמך בפיסיקה. על ימי לימודיו באוניברסיטה מספרים מוריו: "הייתה לו אישיות מקרינה טוב-לב, דבקות במשימה חדשה והעדר מתמיה של נכונות להתפשר לנוכח קשיים. ישראל סירב להכיר במגבלות של זמן או של כושר ביצוע. הייתה לו נכונות, ללא סייג, לעזור לחברים בעבודה". ישראל היה אדם שליו מטבעו, נוח לבריות, בעל לב חם ואדיב ורחש אמון לכל אדם. היה בו יושר אינטלקטואלי. הוא לא אהב להעמיד פני-יודע, אלא בחן כל בעיה שנתקל בה עד תומה, וכל שעשה ביקש לעשותו בשלמות. אף שהצליח תמיד במעשי ידיו לא גבה לבו ולא התרברב. חבר

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוב היה לידידיו ותמיד נמצאה לו שעה של פנאי לכל מי שביקש להסתייע בו בעצה או במעשה. הוא אהב את הדר הטבע ואת נופיה של ירושלים. בשנת 1969 נשא את חברתו אילנה לאישה. הוא אהב מאוד את בני משפחתו והרבה לשחק ולטייל עם בנו אלון. כשפרצה מלחמת יום-הכיפורים גויס ישראל ונשלח עם יחידתו לחזית ברמת הגולן. הוא השתתף בקרבות הבלימה העקובים מדם נגד הסורים, וביום י"ד בתשרי תשל"ד (10.10.1973), ליד תל-פארס, נפגע מרסיס של פגז ונהרג במקום. לעת לילה, בחניון הגדוד קיבץ המג"ד את אנשיו ואמר עליו דברי הספד: "את פניו לא ראיתי ואת קולו לא שמעתי, אך את כל הוראותי מילא בשלמות ובמסירות, מעל ומעבר למצופה. יהי זכרו ברוך". הוא הובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אישה ובן, אב, אם ואחות. בנו השני, שנולד לאחר שנפל, נושא את שמו איל-ישראל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "בנפול ישראל ז"ל, איבדתם בן משפחה אהוב, ואנחנו, חבריו ליחידה, איבדנו חבר יקר ומסור. בחרפו את נפשו למות העניק לעם את החיים ולישראל את זכות הקיום".

משפחתו הוציאה לאור חוברת לזכרו ובה דברים על דמותו, זיכרונות, מכתבים, דברי שיר ותצלומים; ראשי המחלקה לפסיקה באוניברסיטה העברית כתבו לבני המשפחה השכולים: "הוא היה אהוד מאוד על כל מדריכיו כאחד. מדריכיו התפעלו מרמת עבודתו המדעית ומגישתו האישית לכל הסובבים אותו. תמיד היה מוכן לעזור, מבלי שים לב לזמן ולמאמץ הנדרש. תלמידיו העידו עליו שהוא מורה מעולה. הוא נראה לכולם כמדען מבטיח, שיוכל לתרום רבות בשטח המחקר וההוראה וחבל, חבל שדרכו נגדעה בראשיתה".